

KIO KAN

Pod karmínovým nebem

ELIZABETH HARAN

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation © Marta Kališová, 2020

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu

DER HIMMEL ÜBER DEM OUTBACK

přeložila Marta Kališová

Redakční úprava Helena Škodová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2020

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-250-8

*Věnuji tuto knihu Vivian Smithové, své dlouholeté,
neuvěřitelně šlechetné přítelkyni.
Známe se už od mládí a prošly jsme spolu všemi
zkušenostmi, které život může poskytnout –
většinou s pomocí láhve vína a velké dávky humoru.*

*Tak na zdraví, Vivian!
Tvůj znamenitý smysl pro humor si vždy zachová převahu.
Na mnoho dalších let našeho báječného přátelství!*

1. kapitola

Victoria, 1886

Na písčném břehu pláže Summerland Beach na ostrově Phillip Island objímal Patrik Shanahan ruce Maggie Cassidyové téměř prosebně. V jeho oříškově hnědých očích se odrážely barvy zapadajícího slunce, jeho pohled byl vážný, plný lásky a touhy. Avšak odhodlání, které v sobě měl, Maggie zmátlo.

Ti dva spolu strávili nádherný den, hodně se smáli a žertovali, poznávali nedotčené pláže a udělali si piknik na travnaté louce, kde se pásly ovce a kozy. Navečer se mladý pár vydal spolu s ostatními návštěvníky hostince ve vesnici Newhaven koňským spřežením na Summerland Beach, aby tu pozorovali večerní rituál tučňáků nejmenších, kteří se po celém dni stráveném na moři vracejí do svých podzemních hnízd. Několik minut sledovali, jak ti malí tučňáci z příboje doslova vystřelují a batolí se v písku, a pak odvedl Patrik Maggie kousek stranou od ostatních turistů. Tady, tak důvěrně spolu, se cítili, jako by byli uzavřeni ve svém vlastním světě. Slanou vůni chaluh, rybí pach a půl tuctu lidí nadšených z malých tučňáků oba téměř nevnímali.

Den byl v létě teplý, ale teď už měla Maggie utlá ramena zahalená vlněným šálem, který ji chránil před chladným větrem vanoucím od rozbouřených vod Bassova průlivu. Poryvy větru nadouvaly lem jejích šatů jako plachtu a na tvářích jí vykouzly čerstvý ruměnec.

„Patriku, co je?“ zeptala se.

„Chceš si mě vzít, Maggie?“ zeptal se vážně namísto odpovědi na její otázku.

„Vzít si tě? To je přece šílené!“ Nevěřila svým očím, když Patrik hned nato poklekl. „Patriku! Co to vyvádíš? To není k smíchu!“ zvolala celá bez sebe, že ji právě tady žádá o ruku.

Když se však Patrik nesmál a ruce se mu začaly třást, pochopila Maggie, že to myslí vážně. Cožpak si neuvědomoval dosah svého návrhu?

„Chtěl bych, aby ses stala mou ženou, Maggie. Miluji tě z celého srdce. Řekni prosím ANO. Umřu, když to neuděláš,“ prosil dramaticky.

„Patriku... to je šílené,“ opakovala Maggie a myšlenky jí v hlavě jen vířily. Také cítila, jako by se jejich srdce znala snad celý život, ale ve skutečnosti to byly pouhé tři týdny. Už jen pomýšlení, že by si teď slíbili manželství, byl nesmysl.

Maggie a Patrik se seznámili v Shangri-La, okouzlujícím bílém domě ze dřeva s výhledem na moře, kam přijeli nezávisle na sobě na letní pobyt. Od samého počátku cítili, jak jeden druhého přitahuje. A missus Freebairnová, majitelka domu, k rozdmýchání plamene jejich romance také přispěla. Posílala jim přes den piknikový koš s dobrotami na odlehlá místa na ostrově. Usadila je v jídelně do útulného kouta a během večeře při svíčkách jim z gramofonu pouštěla romantické melodie. Využila každé příležitosti, aby svým hostům připomněla, že už mnoho romancí tady v Shangri-La skončilo svatbou. „Zatím jich bylo šestnáct,“ prohlašovala pyšně.

A tak Maggie a Patrik strávili tři týdny stále spolu, až na těch pár hodin, kdy spali. Pro Maggie zastínil Patrik – vysoký, se širokými rameny a tmavými vlasy – jakéhokoli dalšího muže. Při pohledu do jeho hnědých očí jí srdce tálo.

Ačkoli Patrik nebyl nijak domýšlivý, hezké mladé ženy se mu líbily. Patřila k nim i Maggie s nazrzlými blond vlasy, velkýma modrýma očima a pletí jako porcelán. Její živost a perlivý smích ho okouzlovaly, ale jeho srdce si získala hlavně díky svým vlastnostem – upřímnosti a nevinnosti. Každá chvílka bez ní pro něj byla utrpením.

„Myslím to smrtelně vážně, Maggie. Neumím si budoucnost bez tebe vůbec představit.“ Patrik se jí díval hluboko do očí. „Neumím si představit ani to, že bychom se museli rozloučit na delší dobu.“

Maggie přemohla vlna lásky. „Já to také tak cítím, ale nemáme ztrácet hlavu. Známe se teprve jednadvacet dní.“

„A je to důležité? Když potkáš člověka, se kterým chceš žít, čas nehraje roli. A ty pro mě takový člověk jsi. Je to přece oboustranné, nebo ne?“

„Ano, to je pravda. Miluji tě z celého srdce.“ Už dlouho se obávala chvíle, kdy se budou muset rozloučit a jít každý svou cestou.

„Tak mi slib, že se za mě provdáš, Maggie.“

„Ano... ano, vezmu si tě,“ vyhrkla Maggie, dojatá tímto okamžikem.

Na Patrikově tváři se rozhostil široký úsměv. Vstal, vzal Maggie do náruče a políbil ji tak vášnivě, až se jí podlomila kolena. Kolem se rozezněl jásot. Patrikova žádost o ruku totiž vzbudila pozornost ostatních hostů. Když se rty zamilované dvojice odloučily, byla Maggie šťastná a vzrušená.

„Zeptáme se reverenda, jestli by nás mohl oddat hned,“ navrhl Patrik.

„Na to už je dneska moc pozdě,“ namítla Maggie, která pokládala jeho návrh za žert.

„Myslel jsem zítra, miláčku,“ odpověděl Patrik vážně.

Maggie na něj vykulila oči. Normálně jsou přece lidé nějaký čas zasnoubeni, aby si jejich rodiny na tu myšlenku zvykly. „Nemůžeme se přece jen tak vzít... myslím tajně... Nebo snad ano?“

„Proč ne? Je nám oběma dvacet jedna, takže se můžeme právoplatně vzít bez jakéhokoli povolení. A milujeme se. Proč bychom neměli začít spolu žít hned? Přemýšlel jsem o tom celou noc. Missus Freebairnová zná reverenda oslovně. Určitě může zařídit, aby nás oddal, a taky nám může jít za svědka. Až se vrátíme do města, zůstaneme na-

před v hotelu a pak si najdeme své vlastní čtyři stěny. Už nikdy se nerozloučíme.“

Maggie přemýšlela o jeho slovech. Patrik líčil jejich život v nádherných barvách, ale ona měla obavy. „Co tomu řeknou rodiče? Zcela určitě nepochopí, proč jsme se vzali tak brzy, a ještě k tomu tajně. Jistě by rádi u obřadu byli.“ Trochu znejistěla při pomýšlení na reakci svých rodičů, i když věděla, že by její otec svatební hostinu zaplatit nemohl. Musel už tak hodně šetřit, aby zajistil rodině živobytí a zaplatil nájem za domek.

„Budou asi zklamaní, že ten obřad neviděli, ale jistě nám to odpustí.“

„Ale ta malá kaple na ostrově není katolický kostel, nebo ano? Moje matka by mi nikdy neodpustila, kdybych se vdala v kostele jiné konfese.“

„Nemusí se přece dozvědět, že ta kaple nebyla katolická. Já katolík jsem, a to ji potěší.“

„Ano... to bezpochyby.“

„Postaráme se o to, aby naše děti byly katolicky pokřtěny, slibuji,“ dodal Patrik.

Maggie byla přesvědčena, že si její rodiče Patrika nakonec zamilují. Dokázala si i představit, že jí matka po prvním šoku řekne, že udělala správné rozhodnutí.

Přesto v ní hlodaly pochybnosti. „A tvoji rodiče by nechtěli tvou nastávající poznat ještě před svatbou?“ Patrik doposud o své rodině moc nemluvil, a když, tak o svých mladších sourozencích – Rebecce a Anthonym. O rodičích se jen zmínil, že žijí v Tooraku. Maggie tam nikoho neznala, ale věděla, že je to čtvrt' zámožných. Přesto doufala, že vůči ní nebudou Patrikovi rodiče uzavření a že ji možná přijmou s otevřenou náručí.

„Měl jsem velké štěstí, že jsem našel ženu svých snů, a to mi nemusí nikdo schvalovat, Maggie,“ namítl Patrik, jako by se musel ospravedlňovat. „Víme, že jsme si předurčení. A to jediné se počítá. Cítíš to přece také, ne? Vzala by sis mě, i kdyby s tím tvoji rodiče nesouhlasili?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla Maggie bez váhání.

„Moji rodiče si možná budou myslet, že jsme trochu moc pospíchali, ale zvyknou si. Ty jsi žena mých snů a na tom čas nemůže nic změnit. Jakmile budeme právoplatně svoji, nemůže už nikdo nic namítat.“

Maggie si vzpomněla na vyprávění své matky, jak se její otec, Charlie Cassidy, v jednadvaceti letech ucházel půl roku o osmnáctiletou Doreen, než se mohli vzít. Po celou tu dobu se směli vídat jen v neděli tak na hodinku po mši a vždycky s doprovodem. Tak se setkali přesně čtyřicetkrát, než se stali mužem a ženou.

Patrik něžně pohladil Maggie po čele. „Nebudeme se přece starat, co si myslí ostatní, drahoušku,“ řekl uklidňujícím tónem. „Půjdem za svým srdcem. Já miluji tebe a ty miluješ mě. Tak se prostě vezmeme a začneme náš společný život.“

Maggie mu položila ruce kolem krku. „Tak dobrá, uděláme to tak.“

Jako nevyhlášená romantička měla Freda Freebairnová velikou radost, že může připravit svatbu pro mladý pár a jít jim za svědka, právě tak jako její muž, který to však dělal spíš jen pro klid v domě. Maggie si oblékla krásné šaty, Freda Freebairnová ji učešala a uvila jí malou svatební kytici z květin na zahrádce. Samotný obřad se konal v jediné kapličky na ostrově ve čtyři hodiny odpoledne a ujal se ho reverend Michael. Ve slavnostní atmosféře si Maggie a Patrik navlékli prsteny, které si vypůjčili u missus Freebairnové. Vlastní si obstarají dodatečně, hned po návratu do města. Nakonec missus Freebairnová otevřela láhev levného sektu a pozvala je na prostou večeři společně s ostatními hosty Shangri-La. Všechno bylo dokonalé, pokud Maggie zrovna nemyslela na to, že na své svatbě a hostině nemá rodiče.

Missus Freebairnová přestěhovala novomanžele do takzvaného svatebního apartmánu, který měl dva pokoje a poskytoval

ten nejkrásnější výhled na pláž. Nezapomněla poznamenat, že měsíční svit nad mořem podporuje romantiku. Na polštáře položila pralinky ve tvaru srdce, v celém pokoji rozsvítla svíčky a nabídla Maggie a Patrikovi, že mohou zítra posnídat později, než pojedou domů, aby svým rodičům sdělili tu novinu.

Pro Maggie a Patrika bylo na jejich lásce všechno krásné. Maggie si užívala, že jí říkají missus Shanahanová, a Patrik přímo zářil radostí, když ho nazvala svým dobře vypadajícím manželem. Jejich svatební noc byla ještě krásnější, než o jaké Maggie snila. Patrik byl jemný a něžný, perfektní manžel. Poté, co se spolu poprvé milovali, postavili se v objetí k otevřenému oknu, pozorovali měsíc a hvězdy a poslouchali uklidňující rytmus vln narážejících na břeh. Povídali si o svém budoucím životě, o dětech, které si oba přáli, a o domově, jaký si spolu vybudují.

Maggie by si přála žít navždy zavřená v ulitě a být tak šťastná jako v tuto chvíli. Dívala se do hřejivých hnědých očí svého muže, které ji tak uklidňovaly, že všechny její pochyby a obavy roztály. I strach, jak na jejich svatbu zareagují rodiče. Krátce před půlnocí se milovali ještě jednou, než usnuli v těsném objetí. Zítřejší den a vše, co by mohl přinést, překryly sladké sny.

„Mami, tati, jste doma?“ zvolala Maggie, když vstoupila do malého dřevěného domku na Belfast Street v Broadmeadows, předměstí Melbourne. V jejím chvějícím se hlase zaznívala nervozita, ale manžel, kterého si vzala před necelými čtyřiaadvaceti hodinami, ji pevně držel za ruku, když se ocitli v úzké chodbě. Ihned je obklopil zatuchlý pach starého nábytku smíšený s pachem jater s cibulí. Stáli na prošlapaném koberci, který pokrýval podlahu chodby jen zčásti. Maggie by se možná za domek svých rodičů styděla, kdyby z Patrika nevyzařovala čistá láska a bezmezná podpora.

„Jsme tady, Maggie,“ zavolala Doreen Cassidyová z obývacího pokoje, jednoho ze čtyř malých pokojů; další dva byly ložnice a kuchyň, která ústila do chodby.

Maggie se zhluboka nadechla a vstoupila do pokoje. Patrik se ve dveřích trochu sklonil a následoval ji.

Doreen seděla ve svém ošoupaném křesle a spravovala šaty, protože si nemohla dovolit koupit nové. „Jaká byla dovolená, moje milá?“ Zvedla oči a při pohledu na neznámého muže se zarazila. „A koho to tu máme?“

Charlie, který ve svém křesle dřímал, sebou trhnul. Při pohledu na neznámého muže trochu svraštil čelo. „Ahoj zlatíčko,“ pozdravil svou dceru a prohlížel si Patrika odshora dolů. Když pak vstal, zabral skoro celý prostor malého pokoje, který byl tak akorát velký, aby se do něj vešla čtyři křesla ke krbu, u kterého leželo několik polen dřeva a zmuchlané noviny. Teď v listopadu se už netopilo a namísto toho lezli mezi poleny pavouci, a jak už to bývá ve starých domech, někdy i švábi.

Maggie polkla. Vzpomněla si, jak se hádala s rodiči, protože chtěla jet na letní pobyt sama, a jak ji nabádali, aby nedělala žádné hlouposti. A co udělala? Provádala se za muže, kterého zná jen tři týdny!

„Mami a tati, chtěla bych vám představit Patrika Shana-hana,“ oznámila statečně. „Patriku, to je moje matka Doreen a můj otec Charlie.“

Patrik si stoupnul vedle ní a podal Charliemu Cassidymu ruku. Ten si při pohledu na Patrikův pěkný oblek a vyleštěné boty pomyslel, že to bude asi pracháč. Pak Patrik přistoupil k Doreen a vzal její ruku do své. „Zůstaňte prosím sedět, missus Cassidyová. Těší mě, že vás oba poznávám,“ řekl zdvořile.

Maggie obdivovala jeho uvolněnost. Sama měla pocit, že se jí klepou nohy.

Doreen si prohlížela Patrikův pěkně řezaný obličej a přestěné nehty na ruku, které jistě nebyly rukama dělníka jako ruce jejího muže. Pak si všimla svítícího snubního prstenu na jeho levé ruce.

„Vy jste ženatý,“ konstatovala svým přímým způsobem. „Co děláte tady s mou Maggie?“

Patrik se podíval na svou manželku. Ta spěšně schovala levou ruku za zády a vypadala polekaně.

„Ano, jsem ženatý, missus Cassidyová.“ Odkášlal si. „Maggie a já jsem se včera vzali.“

„Cože? Vy jste se oženil s mou Maggie?“ Doreen na něj zírala s otevřenou pusou stejně jako její muž. Patrik sklouznul pohledem z jednoho na druhého a řekl: „Miluji vaši dceru z celého srdce a učiním ji šťastnou.“

Maggie se sklonila k matce a ukázala jí svůj snubní prstýnek.

„Co to má znamenat, přijdete si sem a tvrdíte, že jste se oženil s Maggie?“ hartusil Charlie. „Ani jste mě nepožádal o svolení.“

„Já vím, pane,“ přiznal Patrik pohnutě. „Vím, že by to bylo zdvořilejší...“

„To by bylo jediné správné chování pro slušného nápadníka,“ vyrazil ze sebe Charlie rozhněvaně. Jeho irský akcent byl jasně znát.

„Je nám oběma jednadvacet, pane,“ odporoval Patrik statečně. „A milujeme se. Proto jsme se rozhodli, že se na ostrově Phillip Island vezmeme. Samozřejmě se svědky.“

„Měli jste svatbu v kostele?“ zeptala se Doreen, rozzlobená, že oddavky propásla.

„Ano, mami,“ odpověděla Maggie tiše.

„Doufám, že nejste protestant!“

„Ne, jsem katolík,“ ubezpečil ji Patrik.

„Proč jsi s tím tak pospíchala?“ otočila se Doreen k dceři. „Nejsi snad v jiné stavu?“

„Ne, mami, samozřejmě že ne!“ bránila se ostře Maggie a zrudla až po kořínky vlasů. „Rozhodli jsme se, že se vezmeme bez zbytečného pozdvižení.“

„Pane a paní Cassidyovi, my jsme moc zamilovaní,“ vmínil se Patrik. „A já vás ujišťuji, že mohu vaší dceři nabídnout dobrý život.“

„To můžete?“ Charliemu na čele začala tepat žíla.

„Ano. Pracuji v prosperujícím obchodě svého otce, ale plánuji, že se do budoucna osamostatním, pane Cassidy.“

„Jaký je to obchod?“

„Správa nemovitostí a pozemků, pane,“ odpověděl Patrik hrdě.

„Neměl jsem to štěstí chodit do školy, mohl byste mi laskavě vysvětlit, co to znamená?“ vyzval ho Charlie. Jeho otázka rvala Maggie srdce. Otec vždycky trpěl tím, že je analfabet, i když jen čtvrtina Irů narozených v první polovině 19. století uměla číst a psát.

Charlie spatřil světlo světa v roce 1845 v hrabství Clare. Byl ze třinácti dětí v rodině žijící na propachtované půdě v hlíněném domku o jedné místnosti, který sdílela se slepicemi a prasetem. Jako mnoho jiných katolíků byli údajně potomky irských majitelů pozemků, které jim dobyvatel Oliver Cromwell zabavil. Přes milion lidí zemřelo v tom roce během hladomoru způsobeného neúrodou brambor, mezi nimi i mnoho sousedů rodiny Cassidyových a čtyři Charlieho sourozenci. Život byl v té době extrémně tvrdý a pro rodinu bylo školní vzdělání méně důležité než shánění obživy, aby přežili.

O mnoho let později, po smrti rodičů, se Charlie odstěhoval se svou ženou a dcerou do Austrálie, kde chtěl najít lepší živobytí. Ale ani tam nebylo pro Ira bez vzdělání snadné sehnat dobře placenou práci.

„Velice rád, pane,“ řekl Patrik vlídně. „Zpravidla kupujeme zchátralé budovy, které strhneme a postavíme nové. Část z toho jsou obytné domy, jiné obchodní. Ziskáváme nemovitosti za dobrou cenu, zbouráme je, postavíme nové domy a ty pronajímáme. Většinou z toho máme slušný zisk.“

„To zní, jako byste žili z utrpení druhých lidí,“ zabručel Charlie, který si vzpomněl na dobu, kdy majitelé půdy jednali bez skrupulí. Byl v pokušení zeptat se Patrika, jestli nemá v rodokmenu nějakého Cromwella, ale kvůli Maggie se radši kousnul do jazyka.

Patrik zrudl. „Já to tak nevidím, pane,“ řekl. „Podle našeho názoru jsou ceny nemovitostí na vrcholu, takže zisk mají i ti, od kterých je kupujeme.“

„No, k těm snad patřit nebudeme. Platíme libru jako týdenní nájem za tento starý dům, a to je dost na to, v jakém je stavu. Myslím, že ho majitel jednoho dne prodá lidem jako jste vy a nás pak vyhodí.“ Podíval se na Patrika. „Jestli mě teď omluvíte, rád bych mluvil se svou dcerou o samotě,“ prohlásil přísně. Pak se otočil k Maggie. „Pojď do kuchyně, Maggie.“ Byl zmatený a znepokojený, ale nemohl si nevšimnout, jak je šťastná.

„Není důvod se rozčilovat, tati,“ řekla Maggie v malé neutěšené kuchyňce. „Jsem zamilovaná a šťastná, a to je to nejdůležitější. Kromě toho jsem nechtěla, abys svoje tvrdě vydělané peníze utrácel za svatební hostinu.“

„Nehledě na to, že jsi nedala své matce šanci, aby byla na svatbě své jediné dcery, to s tebou a tím mladíkem se mi ani trochu nelíbí.“

„Proč? Patrik se o mě postará.“

„O to nejde. Nechápej mě špatně, ale co si počne takový muž s dívkou, jako jsi ty? Jsi hezká a chytrá, samozřejmě, ale je ti přece jasné, že on stojí o třídu výš. Přejde si sem v těch pěkných šatech a naleštěných botách a pokouší se nás blamovat. Má ruce měkké jako ty, takže ještě ani jeden den v životě nepracoval. Chlapovi s jemnými rukama jsem nikdy nevěřil.“

„Miluje mě právě takovou, jaká jsem, tati,“ odporovala Maggie pobouřeně. „Je mu jedno, odkud pocházím, to přece vidíš.“

„Ty jsi hodna lásky každého muže, Maggie, ale život není tak snadný. Co tomu řekli jeho rodiče, že sis vzala jejich syna?“

„Přišli jsme nejdřív k vám.“

„Možná by za nimi měl jít napřed sám,“ navrhnul Charlie, protože měl strach, že by ta návštěva mohla Maggie ublížit.

„To ne, tati, půjdeme spolu. Jsme teď muž a žena.“

Charlie se zamračil. „Mám větší zkušenosti než ty, děvče moje. Fajnoví boháči si neberou takové, jako jsme my. Věř mi, jeho rodiče se hrozně rozčílí, až uslyší, že se jejich syn

oženil s děvčetem z Broadmeadows. Nebudou si tě vážit. Nechci, aby ti zlomili srdce.“

„Vdala jsem se za Patrika, ne za jeho rodinu. Bude stát při mně,“ bránila se Maggie.

„Jsi si tím tak jistá? Krev je hustší než voda. Tvoje manželství nemůže obstát proti rozhořčenému odporu, a já se domnívám, že na něj narazíš.“

„Věřím Patrikovi a jeho lásce. Víím, že budou překážky, ale jsem si jistá, že je spolu překonáme.“

Charlieho pohled změkl. „Ach Maggie, z tebe ještě mluví nevinnost mládí. Rány života ji ještě nezničily. Ale jestli ti ten mladík nebo jeho rodina ublíží, tak je to bude mrzet, to ti slibuji.“

Otcova výhrůžka Maggie poděsila. „Dáš nám své požehnání, tati?“

„To ano, děvče moje,“ přikývl Charlie smutně.

„Vím, že můj příspěvek do domácnosti je důležitý, ačkoli to nikdy nebylo moc.“

„Pomůže nám každá pence, to nemohu popřít, ale nějak vyjdeme. Ty máš teď svůj vlastní život, holčičko.“

Když Maggie objala otce kolem ramen, polekaně si všimla, jak je hubený. „Daří se ti dobře, tati?“

„Ano, je mi dobře, jen jsem unavený. Ale teď už jděte. Musíte ještě k jeho rodičům. A běda, jestli s tebou nebudou jednat hezky!“

2. kapitola

„Vidíš to okno s pruhovanou markýzou tam nahoře, Maggie?“ Patrik ukazoval na působivý čtyřpatrový dům na Flinders Street v obchodní čtvrti Melbourne. Na chodníku se to jen hemžilo davy lidí a dětskými kočárky. Patrik zaplatil řidiči taxíku, který je sem dovezl, a vzal Maggie za ruku. „To je kancelář mého otce. Odtud shora je nádherný výhled

na město a na řeku Yarra River. Moje kancelář je ve stejném patře, ale na zadní straně.“ Usmál se při pomyslení, že jednou bude i jeho kancelář na přední straně.

„To musí být nádhera, když si člověk může dovolit pronajmout kancelář tam nahoře,“ řekla Maggie s úctou. Najednou dostala ze setkání s Patrikovou rodinou strach. Myslela si, že ji odvede do rodičovského domu, do soukromého a nenuceného prostředí, třeba na odpolední čaj v zahradě.

„Otec ten dům vlastní, Maggie,“ vysvětloval jí Patrik, dojatý její naivitou.

„Tak on mu patří!“ Mladá žena nevěřila svým uším. Přecházeli ulici a Maggie si rychle přizvedla šaty, aby se vyhnula kouřící hromádce koňských koblih, zatímco koně plemene Clydesdale, táhnoucí pivovarský vůz, dusali odlehčeně dál.

„Nejen tuhle budovu, ale i mnoho dalších domů v Melbourne,“ dodal Patrik.

Maggie zůstala stát a jen na něj zírala. Slyšela sice, co říkal jejímu otci, ale všechny důsledky si neuvědomila. Podívala se na své šaty a v uších jí zazněla otcova slova. Dlouho přemýšlela, jaké šaty a který klobouk by si měla vzít, protože roli Patrikovy manželky chtěla plnit co nejlépe, aby na ni mohl být pyšný. Natáhla si dokonce i krajkové rukavičky pro případ, že by se jí nervozitou začaly potit ruce. Avšak podle toho, co se teď dozvěděla, to bylo jen plýtvání časem. „Neřekl jsi mi, že je tvoje rodina tak bohatá, Patriku.“

„Nevěděl jsem, že to hraje nějakou roli,“ řekl Patrik.

„Pro mě určitě ne, ale pro tvého otce může být důležité, že já...“ hledala ta správná slova, „... pocházím z jiné třídy. Podívej se jen na moje šaty. Co si o mně pomyslí?“

Pohled Patrikových hnědých očí byl něžný. „Bude si myslet, že jsi prostě rozkošná,“ odpověděl a mrknul na ni, zatímco ji vedl ke křídlovým dveřím do lobby. Maggie se užasle rozhlížela. Nemohla prostě pochopit, že Patrikův otec celý ten dům vlastní. Sílil v ní pocit, že není Patrika hodna, ale nepřiznala mu to.

Vzal ji za loket a vedl ji ke schodišti.

„Tahle budova byla jedna z prvních s elektrickým světlem a bude první s osobním výtahem,“ informoval ji hrdě, když stoupali po schodech. „Možná bude poháněný centrální čerpací stanicí v blízkosti viktoriánských doků, které se právě staví. Jakmile bude v provozu, můžeme začít stavět i vyšší domy, třeba až dvanáctipatrové. Jen si to představ!“

Maggie nevěděla, co na to říct. Patrik mluvil o věcech z docela jiného světa. Připadalo jí, že je to jiný člověk než ten, kterého poznala na Phillip Islandu.

Když vystoupali do čtvrtého patra, Patrik stiskl její třesoucí se ruku. „Nemusíš být nervózní, missus Shanahanová,“ pošeptal jí. „Naše manželství otce jistě překvapí, ale jsem si jistý, že bude nadšený.“

Maggie se trochu uvolnila. Patrikovi se vždycky povedlo vzbudit v ní pocit, že jako pár jsou nepřekonatelní. Možná je Patrikův otec právě tak roztomilý jako Patrik, osobitý muž, který je prostě jen náhodou bohatý. Upnula se k té myšlence, zatímco ji Patrik vedl k lakovaným dveřím s ozdobným nápisem *Jethro Shanahan*. Stranou od nich stál psací stůl, za kterým seděla mladá žena.

„Dobrý den, Silvie. Je tady?“ Patrik ukázal na dveře.

Silvia mu věnovala hřejivý úsměv. „Dobrý den, pane Shanahane. Ano, váš otec tu je a má po včerejší výhře v kriketu výbornou náladu.“ Koutkem oka si prohlížela Maggie, ale kromě pozvednutí dokonale upraveného obočí se nijak neprojevovala.

„Výborně.“ Patrik zaklepal na dveře a než je pootevřel, nahlédl dovnitř. „Haló, tati, máš práci?“

„Patriku, tak už jsi zpátky,“ ozval se hluboký teplý hlas. „Pojď dál. Musíme si promluvit. Udělali jsme velké pokroky ohledně smlouvy na staré skladiště na Martin Place.“

Jeho laskavý tón Maggie trochu uklidnil, ačkoli Jethro Shanahan mluvil vlastně jen o obchodu.

„To může počkat, tati. Chtěl bych ti někoho představit.“ Patrik otevřel dveře a uvedl Maggie do kanceláře. Jethro Shana-

han seděl za velkým mahagonovým stolem pokrytým samými papíry. Bylo mu tak pětadvacet až padesát a měl na sobě hnědý tvídový oblek, bílou košili a hedvábnou vestu. Maggie si byla jistá, že jeho oblek stál víc, než ona sama vydělá za celý rok. V duchu viděla svého otce v šedém obnošeném obleku, který nosil do fabriky. Ti dva muži nemohli být rozdílnější.

Místnost byla velká, ale i přes krásný výhled na město a Yara River jí připadala studená, ale možná si to jen namlouvala. Obě křesla před psacím stolem i židle, na které Jethro Shanahan seděl, byly z kvalitní hnědé kůže. Dvě stěny kanceláře lemovaly police s knihami od podlahy až po strop a dodávaly jí přísný ráz. Maggie to bohatství přímo vdechovala. Pro mladou ženu z Broadmeadows to nebyl dobrý pocit, stát v téhle kanceláři, a což teprve být provdaná do této rodiny. Cesta ode dveří k psacímu stolu se jí zdála nekonečná a po celou tu dobu na ní visel pohled Patrikova otce.

Maggie viděla v rysech jeho obličeje podobu se synem, ale působil přísněji a jeho pohled byl chladný.

„Otče, chtěl bych ti představit Maggie,“ řekl Patrik. „Maggie, to je můj otec, Jethro.“

Jethro Shanahan vstal a nahnul se nad stolem, aby potřásl Maggie rukou. Na chvíli vyjadřoval jeho obličej zvědavost, ale ta rychle zmizela. Jeho úsměv byl rezervovaný. „Je mi potěšením, miss...?“

„Missus, prosím...“ Maggie se stísněně podívala na Patrika.

„Maggie je moje žena, otče,“ pronesl Patrik sebevědomě. „Včera jsme se vzali. Byla to krásná malá svatba na Phillip Islandu.“

„Tvoje žena!“ Jethro napřímil ramena a šokovaně klouzal pohledem střídavě na Patrika a na Maggie, až se jeho pohled zastavil u Maggie. Pak se zasmál. „Vím, že rád žertuješ a téměř jsi mě dostal. Vy jste jistě Patrikova nová sekretářka, že, Maggie?“

„Já nežertuji, otče.“ Patrik vypadal uražený. „Maggie je skutečně moje žena.“

Úsměv z tváře Jethra Shanahana se rázem vytratil. Obešel psací stůl a prohlížel si Maggie jako nevhodnou chovnou klisnu. Cítila, že je tu na špatném místě v tom svém klobouku a nevzhledných šatech, o kterých si on určitě myslí, že jsou to obnošené hadry.

„Jsme oba moc zamilovaní,“ dodal Patrik. Položil ruku Maggie ochranně kolem jejího štíhlého pasu, ale ta si dál připadala bezmocná, jako poraněné ptáče, které napadla kočka.

Jethro pohlédl na syna. „Jak je možné, že ses oženil s někým, o kom jsem ještě nikdy neslyšel?“ zeptal se příkře.

„Seznámili jsme se na Phillip Islandu, otče. Zamilovali jsme se a já se Maggie zeptal, jestli se chce stát mou ženou. Řekla ano, a tak jsme se vzali v romantické kapli na ostrově.“

„Vy jste se poznali... na Phillip Islandu! Potom... to se neznáte ani měsíc!“ Jethro poslední slova skoro vyplívl.

Patrik se podíval na Maggie s úsměvem. „Ale nám to připadá jako celý život, vid', miláčku?“

„Ano,“ řekla Maggie potichoučku. „Slibuji, že udělám Patrika velmi šťastným, pane Shanahane.“

„Odkud pocházíte, Maggie?“ zeptal se Jethro.

Maggie si všimla, že jeho pohled je ještě chladnější.

„Jakou to hraje roli, otče?“

„Měl bych přece jen vědět o své nové snaze něco víc než jen její jméno, Patriku.“

„Narodila jsem se v Irsku, pane Shanahane,“ řekla Maggie.

„V jednom hrabství na západě, v County Clare.“

„Myslím tady, ve Victorii. Jste přece z Victorie, ne?“

„Ano... z Broadmeadows.“ Maggie se rozbušilo srdce.

„Přišla jsem do Austrálie s rodiči před sedmi lety.“

„Broadmeadows,“ opakoval Jethro s významným pohledem směrem ke svému synovi. „A čím jste?“ zeptal se opovržlivě.

„Jsem pomocnice v pekařství... nebo jsem aspoň dlouho byla,“ řekla Maggie a podívala se na Patrika, který naštěstí nejevil známky rozpaků. „Ale dám výpověď, abych mohla věnovat veškerý čas svému manželovi a našemu domovu.“

„Pomocnice v pekařství,“ zopakoval Jethro s pohledem upřeným na syna. Měl přimhouřené oči a ústa stažená do úzké čárky.

„Máte krásnou kancelář,“ řekla Maggie ve snaze odvrátit další otázku, které se obávala: *Čím je váš otec?* Přitom se za otce v žádném případě nestyděla. Byl to poctivý, tvrdě pracující dělník v továrně, ale poté, co jí Jethro Shanahan pouhými dvěma dotazy dal najevo, že nestojí za nic, nechtěla, aby mluvil ještě o jejím otci.

Jethro ji prostě ignoroval a místo odpovědi se otočil k Patrikovi. „Chtěl bych s tebou mluvit... mezi čtyřma očima,“ vyrazil ze sebe tónem, který nestrpěl odpor.

„Chtěl jsem pozvat Maggie na oběd, otče,“ řekl Patrik.

„To může pár minut počkat,“ řekl Jethro. „Kdybyste nás prosím omluvila, Maggie.“

„Nemám před svou ženou tajnosti,“ pronesl Patrik stísněně. Jethro se na něj přísně podíval.

„To je v pořádku, Patriku,“ řekla Maggie. „Počkám na tebe venku. Ráda jsem vás poznala, pane Shanahane.“

Jethro neodpověděl.

Patrik nevypadal zrovna šťastně, když odcházela.

Sotva za sebou Maggie zavřela dveře, vyjel Jethro na syna.

„Jak jsi mohl být tak naivní, Patriku? Je ti jednadvacet, máš celý život před sebou, a ty všechno zahodíš kvůli jedné prázdninové lásce!“

„Maggie není prázdninová letní láska!“ namítl Patrik. „Nesnižuj prosím to, co k sobě cítíme.“

„Proboha, vždyť je to pekařská pomocnice! Prázdninové lásky nemají dlouhé trvání, Patriku. A hlavně si je nebereme! Předpokládám, že jsi té holce vyprávěl, že patříš k finanční šlechtě; co to povídám, určitě jsi jí to řekl.“

Maggie to venku na chodbě všechno slyšela, i když jen tlučeně. Rozklepala se po celém těle a do očí jí vhrkly slzy. Nemohla se na Silvii ani podívat, přesto cítila, že se za ni Silvie stydí.